

Enid Blyton
Inig Brajton

ΤΑ ΕΜΗ ΣΙΜΚΑ

ΤΑ ΕΜΗ ΣΙΜΚΑ

ΧΑΡΚΙΒ
«ΦΩΛΙΘ»
2022

Розділ 1
ТАЄМНА СІМКА ГОТУЄТЬСЯ
ДО ЗУСТРІЧІ

— **Н**е завадило б Таємній сімці зібратися, — сказав Пітер Дженет. — Давненько ми не зустрічалися.

— Атож! — погодилась Дженет, захряснувши книжку. — Ми, Пітере, про товариство не забули — просто на різдвяних канікулах було стільки цікавого, що ніколи було призначати збори.

— Але тепер треба, — зауважив Пітер. — Нащо таємне товариство, якщо воно не діє? Розішлимо усім повідомлення.

— Це ж п'ять записок писати, — простогнала Дженет. — Пітере, ти пишеш швидше за мене: нумо ти напишеш три, а я — дві.

— Гав! — подав голос Скемпер, золотистий спаніель.

— Знаю, ти радо написав би хоч одну, якби вмів, — сказала Дженет і погладила шовкову золотисту голівку. — Ти зможеш брати по записці в зуби й відносити кому треба. Така буде твоя робота, Скемпере.

— І що ми напишемо? — Пітер присунув до себе аркушик паперу і, покусуючи кінчик ручки, замислився над текстом.

— Ну, гадаю, треба написати, щоб усі прийшли до нас, — запропонувала Дженет. — Зібратися можна у старому сараї в глибині саду. Мати дозволяє гратися там узимку, бо він поряд з котельнею, яка обігриває теплицю, і в ньому тепло.

— Слушно, — зауважив Пітер і почав писати. — Ось я першу напишу, Дженет, а ти скопіюєш. Так, ми маємо повідомити Пем, Коліну, Джеку, Барбарі... а сьомий хто? Забув.

— Джордж, звичайно ж, — підказала Дженет. — Пем, Колін, Джек, Барбара, Джордж, ти і я — уся сімка — Таємна сімка. Гарно звучить, еге ж?

Товариство «Таємна сімка» придумали Пітер і Дженет. Вони вирішили, що буде цікаво зібрати свій гурт хлопчиків і дівчаток, придумати пароль і значок у вигляді гудзика з написом «Т. 7».

— Готово! — Пітер простягнув аркушик Дженет. — Можеш переписувати.

— У мене почерк поганий, — сказала Дженет. — А якщо я почну виписувати, вийде надто довго.

— Пиши так, аби можна було прочитати, — порадив Пітер.

Дженет продивилась написане Пітером:

«Важливе повідомлення. Зустріч Таємної сімки відбудеться завтра вранці о 10-й годині в са-раї у глибині саду. При вході подавайте ПАРОЛЬ».

— Ой, а який у нас був останній пароль? — захвилювалася Дженет. — Я й забула за цей час.

— Таланить тобі, бо є кому нагадати, — сказав Пітер. — Наш останній пароль — «Венцеслав», бо ми хотіли щось у різдвяному дусі. Як ти могла забути?!

— Авжеж! Добрий король Венцеслав! — зраділа Дженет. — Ой, бачиш, я відволіклася і зробила помилку. Мені не слід базікати, коли я працюю.

Доки обоє писали записки, панувала тиша. Дженет, коли писала, висовувала язика і виглядала вкрай смішно. Але вона стверджувала, що не може писати правильно, поки не вистромить язика, — отож так і виходило.

Першим закінчив Пітер. Він дозволив Скемперу лизнути конверти. Пес це робив чудово: у нього був великий гарненький вологий язик.

— Ти лизун, — сказав Пітер. — Тобі приємно щось полизати. Шкода, що на ці конверти не треба клеїти марки, бо ти і їх би полизав.

— Тепер таємні послання треба рознести? — запитала Дженет. — Мама дозволила погуляти — нині гарний сонячний ранок... А холодно не буде?

— Гав! Гав! — почувши слово «погуляти», Скемпер майнув до дверей та взявся нетерпляче їх шкрябати.

Незабаром усі троє опинилися на засніженій вулиці на морозі. Було дуже гарно! Спершу пішли до Коліна. Його не було вдома, й вони віддали записку його мамі.

Потім пішли до Джорджа. Джордж був удома і розпалився, почувши про те, що намічаються збори в сараї.

Відтам подалися до Пем. У неї був Джек, тож Пітер віддав одразу дві записки. Залишалася Барбара. Але вона кудись поїхала.

— Лиха година! — вигукнув Пітер. Але йому відлягло, коли сказали, що Барбара увечері повернеться. — Вона зможе завтра вранці прийти до нас? — запитав він її маму, і мама відповіла, що, напевно, так, зможе.

— Ну от, усіх п'яťох ми обійшли, — з полегшенням сказала Дженет, коли вони нарешті вирішили повернутися додому. — Ходімо, Скемпере! Покатаємося на ставку. Крига вже достатньо міцна!

Вони чудово бавили час на ставку і глузували з бідного Скемпера! У нього розповзалися лапи урізнобіч, коли він намагався встояти на кри-

зі. Врешті-решт він перекинувся на спину, і діти, лягаючи від сміху, так і витягли його на берег.

Скемпер розсердився. Повернувся й загарчав на ставок. Йому це не трималося голови. Улітку він пив зі ставка, плавав, а це що за напасть! Таке йому було не до вподоби.

Опівдні діти разом зі Скемпером пішли до сараю. Там було тепло, бо садівник розкочегарив котельню, яка опалювала теплицю. Пітер розгледівся довкола.

— Тут затишно. Нумо ящики посунемо — покладемо на них старі садові подушки. Попросимо у мами лимонаду і печива. У нас будуть справжні збори!

Діти попритягали ящики й принесли старі подушки. Потім замість килима розстелили на долівці матраци. Дженет витерла пилюгу з полички, щоб поставити на неї лимонад і печиво, якщо мама дасть їм пригощання.

— Тут лише п'ять ящиків, на яких можна сидіти, — сказав Пітер. — Двом із нас доведеться сісти на підлогу.

— Онде, в кутку, двійко величезних квіткових горщиків, — зауважила Дженет. — Нумо витягнемо їх сюди й перевернемо. На них можна буде сидіти.

Тож тепер місце для всіх вистачало: п'ять ящиків та два квіткових горщики.

Аж раптом пролунав дзвінок на підвечірок.

— А ми якраз і впоралися, — сказав Пітер. — Я знаю, що робитиму ввечері, Дженет.

— І що ж? — запитала Дженет.

— Намалюю велику літеру Т і цифру 7, розфарбую зеленим, витну, наклею на картон і прикріплю до дверей сараю.

— Атож! «Т. 7» — Таємна сімка! — вигукнула Дженет. — Круто!

Зміст

<i>Розділ 1. Таємна сімка готується до зустрічі</i>	3
<i>Розділ 2. Товариство «Таємна сімка»</i>	9
<i>Розділ 3. Сердитий старигань</i>	17
<i>Розділ 4. Що сталося з Джеком?</i>	24
<i>Розділ 5. Захоплюючі плани</i>	30
<i>Розділ 6. Знахідки</i>	36
<i>Розділ 7. Розмова з доглядачем</i>	43
<i>Розділ 8. Ще одні збори</i>	48
<i>Розділ 9. Нічна варта</i>	54
<i>Розділ 10. У старому порожньому будинку</i>	62
<i>Розділ 11. Полонений</i>	69
<i>Розділ 12. Пригода закінчується</i>	76